

РЕШЕНИЕ

№ 6414

гр. София, 23.10.2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 25.09.2015 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова

**ЧЛЕНОВЕ: Юлия Тодорова
Калин Куманов**

при участието на секретаря Ани Андреева и при участието на прокурора Георги Тафров, като разгледа дело номер **5854** по описа за **2015** година докладвано от съдия Красимира Милачкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на Столична здравноосигурителна каса /С./, срещу Решение без номер от 30.03.2015 г. по НАХД № 1228/2015г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 108-и състав. С решението се отменя наказателно постановление /НП/ № РД 13-1418/15.12.2014г. на Директора на С., с което за нарушение на чл. 178, ал. 4 от Националния рамков договор за медицинските дейност /НРДМД/ 2014г. и чл. 37, ал. 4 и чл. 55, ал. 2, т. 3 от Закона за здравното осигуряване, на [фирма] /Ч.-С./, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „К. село“, [улица], представлявана от д-р А. Г. И., е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер 200 /двеста/ лева на основание чл. 105а, ал. 3 от ЗЗО.

Касаторът излага съображения за отмяна на съдебното решение като постановено незаконосъобразно, в противоречие с действително осъществилата се фактическа обстановка. В конкретния случай се касае за потвърждаване на окончателната диагноза „карцином на простатната жлеза – С61“, за която има клинични данни, т.е. към момента на дехоспитализация за лечебното заведение са съществували обосновани предположения, че пациентът С. Г. страда от посоченото заболяване, и е

следвало същото да изчака получаването на хистологичния резултат преди да поиска заплащане на потребителска такса. Оспорва твърденията, че случаят е маловажен поради липсата на неблагоприятни за пациента последици и възстановяване на потребителската такса от лечебното заведение. Обективира искане решението да бъде отменено, а оспореното НП – потвърдено.

В съдебното заседание касаторът – Столична здравноосигурителна каса, редовно уведомен, не изпраща представител.

Ответникът – [фирма], редовно уведомен, се представлява от адв. К.. Изложени са съображения за законосъобразност и правилност на съдебното решение. Депозиран е отговор от 10.06.2015г., в който оспорва твърденията на касатора за обусловеност между получаването на хистологичния резултат и заплащането на потребителска такса. В акта за установяване на административното нарушение и НП е посочено, че пациентът е бил хоспитализиран с диагноза злокачествено новообразувание на простатната жлеза с М. С61, т.е. още при постъпването в болницата. Платената потребителска такса била възстановена на пациента след изготвяне на хистологичния резултат. Формалният характер на нарушението не изключва възможността за преценката на неговата маловажност. Формира краен извод за неоснователност на касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, VIII-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба на С. е депозирана в Софийски районен съд /вх. № 29253 от 22.04.2015г./ от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба /вх. № 22-2447-26 от 29.12.2014 г./ срещу акт, подлежащ на оспорване – НП № РД 13-1418/15.12.2014г., получено на 18.12.2014 г. Съгласно правилата за изчисляване на срокове, когато последният ден от срока е неприсъствен, срокът изтича в първия следващ присъствен ден, който седемдневен срок от получаване на НП /18.12.2014 г./ изтича на 25.12.2014 г. /четвъртък; неработен ден; официален празник/, следователно в първия следващ работен ден – 29.12.2014 г.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: при извършена проверка от 15.09.2014 г. до 16.09.2014 г. служители на З. констатирали, че лицето С. А. Г. бил хоспитализиран в [фирма] по направление за хоспитализация с насочваща диагноза: ДПХ /двустранны простатна хиперплазия“, а в частта за преминал през стационара била посочена „основна диагноза: карцином на простатата – С61“. На 9.07.2014 г. било изготвено хистопатологично изследване, а на 10.07.2014 г. Г. бил изписан от болницата, заплащайки такса за престоя си в размер на 5,80 лева. На 11.07.2014 г. бил изготвен резултатът от хистопатологичното изследване: „в десния дял-умерен диференциран аденокарцином“, окончателна диагноза – С61 /история на заболяването“, а сумата от 5,80 лева била възстановена. Контролните органи приели, че от Г. неправилно е събрана таксата от 5,80 лева, тъй като е лице, страдащо от заболяване – предпоставка за освобождаване от заплащане на потребителската такса.

Съставен е акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 500 от 25.09.2014г. относно извършването на нарушение на чл. 178, ал. 4 от Националния рамков договор за медицинските дейност 2014г. и чл. 37, ал. 4 и чл. 55, ал. 2, т. 5 от Закона за здравното осигуряване. Въз основа на събраните по преписката доказателства и акта е издадено атакуваното НП, с което на основание чл. 105а, ал. 3 от ЗЗО е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 200 /двеста/ лева. Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС като логични и непротиворечиви доказателства: свидетелските показания на Н. С. Б. – актосъставител, на длъжност „финансов инспектор“ в С.; Заповед № РД-25-327/11.09.2014г. на Управителя на НЗОК; Заповед № РД-18-1436/15.09.2014г. на Директора на С.; констативен протокол от 25.09.2014 г.; докладна записка; възражение; становище № 3/7.10.2014 г.; други писмени доказателства, приложени по НАХД № 1228/2015г. на СРС, Наказателно отделение, 108-и състав.

Установяването на административното нарушение е извършено от компетентен административен орган на основание чл. 105з, ал. 1 /изм. с ДВ, бр. 48 от 2015 г./ във връзка с чл. 105а /отм. с ДВ, бр. 48 от 2015 г./ и чл. 72, ал. 2. от ЗЗО във връзка със Заповед № РД-25-327/11.09.2014г. на Управителя на НЗОК; Заповед № РД-18-1436/15.09.2014г. на Директора на С., с които се оправомощава Н. С. Б. – на длъжност „финансов инспектор“ в С., да извърши съвместна проверка с А. Г. А. и Д. И. К. /на длъжност „главен експерт“ в НЗОК/ на [фирма]. Налагането на административно наказание е извършено от Директора на С. на основание чл. 105з, ал. 2 от ЗЗО.

Не са изтекли сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и срокът на абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК /Тълкувателно постановление № 1/27.02.2015г. по т.д. № 1/2014г. на ВКС и ВАС, задължително по смисъла на чл. 130, ал. 2 от Закона за съдебната власт/. Резултатите от проверката са обективирани в констативен протокол, връчен на 25.09.2014г., като нарушението се приема за установено в периода на извършената проверка. За дата на извършване на нарушението се сочи датата, на която е заплатена потребителска такса за един леглоден в размер на 5,80 лева – 10.07.2014г. От този момент започва да тече едногодишният срок от извършване на деянието. При това настоящата съдебна инстанция обективира извод, че датата на извършване на деянието може да бъде изведена от събраните по делото писмени доказателства, включително и като посочена в акта и НП. Касаторът оспорва твърдението, че не е осъществен фактическият състав на нарушението, за което е наложена и конкретната имуществена санкция, като релевира доводи и за липсата на маловажност на случая. Поради това съдът не е възпрепятстван при осъществяването на контрола по законосъобразност да съобрази дали са изтекли сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и срокът на абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК.

Не са установени по безспорен начин извършването на нарушението /формално, на просто извършване/, в какво се изразява то, както и лицето, което следва да бъде административно наказано – [фирма]. Посочени са, както в АУАН, така и в НП, елементите от обективната страна на деянието - видът на нарушението, датата и мястото на извършване, обстоятелствата, при които е извършено, която фактическа обстановка следва да бъде подведена под релевантния по време, място и лица закон

/чл. 3 от ЗАНН/. Императивните разпоредби на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, регламентиращи формата и съдържанието на АУАН и НП, не са изпълнени. Настоящата съдебна инстанция изцяло споделя изводите на СРС за отмяна на наказателното постановление.

За нарушени са цитирани разпоредбите на чл. 178, ал. 4 от Националния рамков договор за медицинските дейности 2014г. и чл. 37, ал. 4 във връзка с чл. 55, ал. 2, т. 3 от ЗЗО. Н. 2014 г. е отменен с § 2 от преходните и заключителни разпоредби на Националния рамков договор за медицинските дейности между Националната здравноосигурителна каса и Българския лекарски съюз за 2015 г. - ДВ, бр. 6 от 23 януари 2015 г., в сила от 01.01.2015 г. Съгласно чл. 178, ал. 4 от Н. 2014 г. /отм./ „за оказаната БП потребителска такса по чл. 37, ал. 1 ЗЗО не се заплаща от категориите лица по чл. 37, ал. 3 ЗЗО, както и от лицата със заболявания, посочени в приложение № 12 „Списък на заболяванията, при които 3. са освободени от потребителска такса по чл. 37, ал. 1 ЗЗО“. Разпоредбата е инкорпорирана в чл. 179, ал. 4 от Н. 2015 г. /нов/ със същото съдържание: „за оказаната БП потребителска такса по чл. 37, ал. 1 ЗЗО не се заплаща от категориите лица по чл. 37, ал. 3 ЗЗО, както и от лицата със заболявания, посочени в приложение № 12 "Списък на заболяванията, при които 3. са освободени от потребителска такса по чл. 37, ал. 1 ЗЗО“. Съгласно раздел XV от приложение № 12 към Н. 2014 г. „всички пациенти със злокачествени новообразувания: С. – С97“ от М.-10 не заплащат за оказаната болнична помощ потребителска такса по чл. 37, ал. 1 от ЗЗО, сред които и С61- „злокачествено новообразование на простата“.

Цитираната чл. 37, ал. 4 от ЗЗО има следното съдържание: „от заплащане на сумите по чл. 37, ал. 1 от с.з. /„за всяко посещение при лекаря или при лекаря по дентална медицина, както и за всеки ден болнично лечение, но не повече от 10 дни годишно“/ се освобождават лица със заболявания, определени по списък към Н., както и други, изброени изрично в чл. 37, ал. 4 от ЗЗО. Съгласно чл. 55, ал. 2, т. 3 във връзка с т. 2 от ЗЗО Националните рамкови договори съдържат условията и реда за оказване на отделните видове медицинска помощ по чл. 45 от с.з.: медицински и дентални дейности за предпазване от заболявания; медицински и дентални дейности за ранно откриване на заболявания; извънболнична и болнична медицинска помощ за диагностика и лечение по повод на заболяване; долекуване, продължително лечение и медицинска рехабилитация; неотложна медицинска помощ; медицински грижи при бременност, раждане и майчинство; медицински грижи по чл. 82, ал. 1, т. 2 от Закона за здравето; аборти по медицински показания и при бременност от изнасилване; дентална помощ; медицински грижи при лечение в дома; предписване и отпускане на разрешени за употреба лекарства, предназначени за домашно лечение на територията на страната; предписване и отпускане на медицински изделия и диетични храни за специални медицински цели, предназначени за домашно лечение на територията на страната, както и на медицински изделия, прилагани в болничната медицинска помощ; медицинска експертиза на трудоспособността; транспортни услуги по медицински показания; здравни дейности по чл. 82, ал. 2, т. 3 от Закона за здравето.

Видно от приложените по делото писмени доказателства лицето С. Г. е насочен за хоспитализация с насочваща диагноза „ДПХ“ – „доброкачествена простатна хипер-плазия“ с първи преглед на 6.07.2014 г. и планов прием на 9.07.2014 г., когато е постъпил и в стационара на [фирма]. Преминал е през стационара на 10.07.2014 г. с основна диагноза – „карцином на простата“ /С61/. В историята на заболяването №

2736 е посочено, че пациентът постъпва на 9.07.2014 г., насочен с диагноза ДПХ, и е изписан на 10.07.2014 г. с диагноза С61 /клинична пътека № 78 – оперативни процедури на мъжката полова система с минимален болничен престой от 1 ден/. За обективизиране на крайния резултат на 11.07.2014 г. е направено хистопатологично изследване. За 1 пролежан ден е заплатена сумата в размер на 5,80 лева касов ордер № 1203/10.07.2014г., възстановена на следващия ден 11.07.2014 г. /касов ордер № 143 от същата дата/. Обстоятелствата, че таксата за болничната помощ е платена и след това възстановена не се оспорва от страните в производство. Сочи се единствено, че към 10.07.2014 г. тя не е била дължима от лице, страдащо от заболяване, което изключва задължението му по смисъла на чл. 178, ал. 4 от Националния рамков договор за медицинските дейност 2014г. /отм./ и чл. 37, ал. 4 от ЗЗО. Настоящата съдебна инстанция споделя изложеното от СРС, че към 10.07.2014 г. не е била известна окончателната диагноза, т.е. конкретното заболяване на Г., за да бъде извършена преценка дължи ли той заплащане на такса или не. Окончателната диагноза е установена въз основа на получения на 11.07.2014 г. резултат от хистопатологичното изследване, ден след изписването на пациента от Ч..

При така установената безспорност на фактите по спора и мотивите относно приложимостта на материалния закон се формира извод за неправилно, незаконосъобразно и явно несправедливо налагане на административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 200 лева на [фирма] на основание чл. 105а, ал. 3 от ЗЗО. Съгласно санкционната разпоредба на чл. 105а, ал. 3 от ЗЗО „изпълнител на болнична медицинска помощ, който наруши условията и реда за оказване на медицинска помощ по чл. 55, ал. 2, т. 2, определени в Н., се наказва с имуществена санкция в размер от 200 до 500 лева“. В случая е ангажирана отговорността на дружеството съгласно чл. 105а, ал. 3 от ЗЗО, която препраща към чл. 55, ал. 2, т. 2 от с.з., не и към цитираната в НП - чл. 55, ал. 2, т. 3 от с.з., или в АУАН - чл. 55, ал. 2, т. 5 от с.з. С НП касаторът е санкциониран по реда на чл.105а, ал. 3 от ЗЗО за нарушение на чл. 55, ал. 2, т. 3 от ЗЗО, която обаче не попада в приложното поле на санкционната разпоредба на чл.105а, ал. 3 от с.з. и за неизпълнението ѝ не е предвидено наказание така, както е посочено цифрово и словесно. Вярно е, че чл. 55, ал. 2, т. 3 от с.з. препраща и към разпоредбата на чл. 55, ал. 2, т. 2 от с.з., но за административнонаказаното лице е неясно за нарушението на коя точно от цитираните разпоредби подлежи на отговорност. Въз основа на издадения АУАН административнонаказващият орган постановява НП, в което следва да има пълно съответствие между описанието на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и на доказателствата, които го потвърждават, законните разпоредби, които са били нарушени и вида и размера на наказанието. Несъобразяването с приложимия материален закон и неподвеждането на фактите по делото под актуалната правна норма обуславят нарушение на чл. 42, т. 3-т.5 и чл. 57, ал. 1, т. 5-т. 7 от ЗАНН, което по своя характер е от вида на съществени и ограничава правото на защита [фирма] да организира адекватна и ефективна защита срещу вмененото за извършено нарушение. Допуснатото съществено процесуално нарушение поради неточна правна квалификация е предпоставка за отмяна на НП, тъй като обуславя противоречието с общата разпоредба на чл. 3 от ЗАНН и явната несправедливост на наложената имуществена санкция, предвидена от законодателя като наказание за юридическите лица по смисъла на ЗЗО.

Не се спори по делото, че [фирма] е изпълнител на медицинска помощ, следователно – и адресат на сочената санкционна норма. Изпълнители на медицинска помощ по смисъла на този закон са лечебните заведения по Закона за лечебните заведения /чл. 58 от ЗЗО/, представляващи организационно обособени структури на функционален принцип, в които лекари или лекари по дентална медицина самостоятелно или с помощта на други медицински и немедицински специалисти осъществяват всички или някои от следните дейности: диагностика, лечение и рехабилитация на болни, наблюдение на бременни жени и оказване на родилна помощ, наблюдение на хронично болни и застрашени от заболяване лица, профилактика на болести и ранно откриване на заболявания, мерки за укрепване и опазване на здравето, трансплантация на органи, тъкани и клетки /чл. 2, ал. 1 от ЗЛЗ/. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗЛЗ лечебни заведения за болнична помощ са болница за активно лечение, болница за продължително лечение, болница за рехабилитация и болница за продължително лечение и рехабилитация. Тълкуването на горесцитираните разпоредби обуславя извод, че субект на процесното нарушение, при което осъществяване се налага предвиденото в чл. 105а, ал. 3 от ЗЗО административно наказание „имуществена санкция“, е [фирма], в качеството му на юридическо лице – изпълнител на медицинска помощ.

Дори и да се приеме, че систематичното тълкуване на цитираните по-горе разпоредби обуславя извод за санкциониране и на нарушения по чл. 55, ал. 2, т. 3 от ЗЗО, което не се цели от законодателя предвид изричната разпоредба на чл. 105а, ал. 3 от ЗЗО, то следва да се конкретизира, че към настоящия момент тази норма е отменена с ДВ, бр. 48 от 27.06.2015 г. Съгласно чл. 3 от ЗАНН „за всяко административно нарушение се прилага нормативният акт, който е бил в сила по време на извършването му. Ако до влизане в сила на наказателното постановление последват различни нормативни разпоредби, прилага се онази от тях, която е по-благоприятна за нарушителя“. В конкретния случай с отмяната на санкционната разпоредба отпада и отговорността на лечебното заведение за извършени от него нарушения по чл. 55, ал. 2, т. 2, определени в Н.. Съгласно § 45 от ПЗР към ЗИДЗЗО „до приемането на нови национални рамкови договори по чл. 53, ал. 1 проверките от финансовите инспектори, лекарите-контрольори и лекарите по дентална медицина - контрольори, налагането на санкции и тяхното обжалване се извършват по досегашния ред. Проверките по ал. 1, налагането на санкции и тяхното обжалване, които са започнали до приемане на нови национални рамкови договори по чл. 53, ал. 1, се приключват по досегашния ред“. Така цитираната разпоредба подлежи на тълкуване с оглед духа и смисъла на ЗЗО, като не би могло да се приеме разширителното такова, че под понятието „санкции“ се приемат и административните наказания „имуществени санкции“, както и че под понятието проверки се имат предвид и тези, извършени по повод административни нарушения. Санкции се налагат и в други случаи на нарушения, при неизпълнение на договори, сключени между НЗОК и изпълнителите на болнична помощ /в конкретния случай/, подлежащи на оспорване по друг ред като административни актове по АПК, какъвто характер безспорно нямат наказателните постановления. Следователно – с отпадане наказуемостта на едно деяние /чл. 6 от ЗАНН/ се обуславя извод и за отмяна

на издаденото за същото това деяние наказателно постановление /чл. 3, ал. 2 от ЗАНН/.

В съответствие на Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007г. по т.н.д. № 1/2007 г. на ОСНК на ВКС намира приложение разпоредбата на чл. 28, б. „а“ от ЗАНН. Преценката на административнонаказващия орган, обаче, не е по целесъобразност, а представлява израз на възлагане на компетентност и подлежи на общо основание на съдебен контрол за законосъобразност. Извършването на деянието води до осъществяване състава на нарушението /формално; на просто извършване/, без да се изисква настъпване на определен противоправен резултат. В случая е нарушена норма от публичен ред, регламентираща заплащането на предоставената болнична помощ от лице, което страда от заболяване, включено в Приложение № 12 от Н. 2014 г. /отм./ . Дори и да се приеме, че същото действително е заплатило такса в противоречие с разпоредбата на чл. 178, ал. 4 от Н. 2014 г. и чл. 37, ал. 4 от ЗЗО, то в период от 1 ден на пациента С. Г. е възстановена неоснователно получената сума. В този смисъл твърдението за маловажност на процесното деяние се възприема изцяло от настоящата съдебна инстанция, формирала извод за незаконосъобразно, явно несправедливо ангажиране отговорността на [фирма] с налагане на административно наказание в минималноустановения от законодателя размер от 200 лева /чл. 105а, ал. 3 от ЗЗО – отм./.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София – град, VIII-и касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 30.03.2015 г. по НАХД № 1228/2015г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 108-и състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.